

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' ε' ύθειας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α είναι μόνο.
Για τ'ά ξένα θμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Εις γνώσιν φέρομεν παντός ε'μούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο εικασάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθελει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα κι' έξη Σεπτεμβρίου,
τού μινός του σωτηρίου.

Πεντακόσα και δέκα κι' έννιά,
τενεκέδες, κουδούνια, χωνιά.

Τάγκα τούγκα, τήρι λίρι, κουδουνάτο πανηγύρι.

Έπί τή νίκη τή λαμπρή με πάει ριπιτίδι
κι' μινός σε και δοξάζω σε και πάλιν, Κορδοϊδη,
ψάλλω μεγαλυνάρια 'σ'τά νέα θαύματά σου,
ώς 'Ηρακλής μαινόμενος άναπηδών κοντά σου,
και μινόμεαι και προσφωνώ κι' 'Ιλιγγιώ και φρίττω
κι' άναβρυχώμαι ζήτω.

Δόξα τή νέα νίκη σου, δόξα τή σή δύναμει...
έτραφες τόν Φιλήμονα εις άτακτον φυγήν,
άλλήπνη 'κατράμωσες κι' 'εκείνον τόν Κατράμη
κι' 'ε νέου συνεκλόνησες και θάλασσαν και γήν,
και μεθυσμένον συρρετούς ένθουσιάζ' ή φίστα σου...
δόξα 'σ'τάς έγκυκλιούς σου, δόξα 'σ'τάς μανιφιόστα σου.

Ό σεβαστός κυρίαρχος φρενήρης πηλαλει,
συνήλθες εις συνέδριον άχμαϊός και νέωτατος
κι' ειπες αγενέσθω Δήμαρχος ό γυρός του μπαμπαλή»,
κι' ό Λάμπρος έγινε λαμπρός, λαμπρότερος, λαμπρότατος.

'Επ'ήγες και 'σ'τόν Πειραιά κατά τ'ά καρβουνάρικα
κι' 'ιστάθης τής Δεξαμενής τόν τόπον να μετρήσης,
κι' 'έχασαν με τό μέτρημα κι' αυτά τ'ά βυζανιάρικα
και προς εκείν' άπηθύβνες γενναίας προσφωνήσεις.

Και μέσ' από τ'ά καρβουνα ό Κορδονας Σατράπης
άντι να 'βγή 'Αράπης,
έβγηκε τρίς λευκότερος παρθενικής χιόνος,
θαύμα κι' αυτό πρωτοφανές του λήγοντος αιώνος,
και τόν σωρόν έλευκανε τής μελανής άσβόλης
κι' 'έξιστατο κι' άνίστατο του Πειραιώς ή πόλις.

Κι' ώμίλησες προς τόν λαόν χωρίς να ξεροβόηξες
περι Δεξαμενής,
και μόλις έπεχείρησες κορέλα να τραβήξης
ό κόσμος έμμανής
τραβ'α κορέλα, σουλεγε, και μη λυπάσαι τόπο,
και σύ τήν παρατραβήξης έδώ κι' 'έκεί με τρόπο,
ώς πού τραβώντας έφθασες σιγά σιγά 'σ'τόν Τρυφωνα
και τόν Κατράμη 'σ'κέπισες με μαύρων ψήφων σίφωνα.

Κι' ήτον ό θριάμβος πολλός
κι' 'έφ'έλλισες κι' ό Φασουλής.

Τῶνδ' καὶ μεγάλων σε... σπείσαι καὶ καμρόνεσαι,
σὺ μπαίνεις καὶ ὅτ' ἀκρόβουκα χωρὶς νὰ μουντζουράνεσαι,
κί' ἀνάμεσα ἰστὺς ἀνθρακίαι καὶ ἰστὰς ἀνθραποθήκας

Λαμπράς προλίγει νίκαις,
ὁ δὲ λαὸς ἐνθουσιᾷ γρητὶ καλὰ τὸν ἔξερει,
μὲ τὸν λαὸν ἐξαιρίσαι καὶ τὸν λαὸν ἐξαιρίει.

Κί' ὅποιος, Κόρδονοι χρυσί,
δὲν ἐξαιρεται μὲ σί,
ἔβρισκται ἔξερὸς στὴν ἔξια
καὶ σταυροῦναι νύκτα μέρη
τάχηνά του τὰ ἔξερδιχθῆ,
καὶ ἔξερδιχθῆ τὰ πάντα του καὶ τὰ κάνει παξιμαδίχθῆ.

Νεύεις καὶ πιάνει πολλοὺς μανιά,
νεύεις καὶ σπάζουσι πολλὸν κρανιά,
νεύεις καὶ σείνονται ἀνθράκων λόφοι,
νεύεις καὶ λύνονται νεφρὰ καὶ γόφοι.

Νεύεις καὶ Δῆμαρχος ὁ Λάμπρος βγαίνει,
νεύεις κί' ὀλόκαυρος Ἀράκης μένει
καθίνεας ἄπιστος καὶ παραλαπίπας
κί' ὁ Μπακαλόγατος κί' ὁ Σουμαρίπας.

Νεύεις καὶ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε
κί' ὁ Τιμολέων πολιορκεῖται,
καὶ καθὲ Κόρδονος μαχαίρας πάλλων
ζητεῖ καὶ θέλει καλὰ σί σόνει
νὰ χύση τέντερα τῶν ἀντιπάλων
καὶ νὰ τὰ κἀνῃ μακρὸν Κόρδονοι.

Νεύεις ἐξ ὕψους ὡς ὁ Κρονίων
κί' ἀκούω κρότους ἀγρίας μάχης,
βροῦν δαυμόνων ὑπογνοῦναι,
τριζιμο μείσης καὶ καθὲ ράχης,
καὶ ὅτου πολέμου τὸ πανηγύρι
δὲν μένει τζάμι καὶ παραθύρι.

Τὴν σεβαστὴν εἰκόνα σου καρρόφουσι σὲ κοντάρι
καὶ κατακομματίζονται ποῖος νὰ τὴν πρωτοσάρη.

Μὲ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου ἀνάμεσα τοῦ ὄρθμου
κτυποῦν τὴν ἐξουσίαν σου καὶ τοὺς φρουροὺς τοῦ νόμου.

Κί' αὐτοὶ δὲν βγάζουσι ταμπουδιὰ γρητὶ πολλοὶ πιστοὶ σου
κοιμισοῦνται τὰς Ἀρχὰς ἐπὶ τὸ νόματι σου.

Κί' ἂν ἔπισαν ὅτ' ἡ ράχη τῶν σκράντων περὰ μία
δόξα καὶ τῆ δυνάμει σου καὶ τῆ μακροθυμίᾳ.

Προσκυνῶ σου τὴν εἰκόνα, καὶ τελῶν λατρείας φέρου
ὅτ' ἂν καὶ τὴν ἀνυψώσω τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Αὐτὴ, λέγω, θεοσεβία καὶ θυματουργίαι εἰκὼν
καὶ πανάκεια λιγυρίας καὶ στομάχων ησθητικῶν.

Αὐτὴ ὡς ὑπόψηρσις ἐκ τῶν κύριων ναυγυρίων
καὶ λαμπρὸς τὴν περιβάλλει φωτιστόστρανος Ἁγίων.

Ἔνας Ἁγιος μονάχῃ καὶ πρεσβυτέρῃ τῶν ἀπόρων,
Θεωρῆς ὁ Κόρδοναρχῆς, κορυφῆ τῶν Θεοδώρων.

Προσκυνῶ σου τὴν εἰκόνα, κί' ὁ καθεὶς ἄς τὴν φιλήῃ
κί' ἂς ἀνάθη μὴ λαμπάδα σὰν τὸ μπόι σου ἕψηθῆ.

Πιάνει καὶ γράφει μὴ γρητὶ ὁ δόλιος Τιμολέων
ὅτ' ἂν κύριον Διαδόχου βροχώμενος ὡς λίων,
καὶ γρητὶ γορὰ τὸν προσκαλεῖ νάθηθῃ ἐκ Δικελείας
πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ πάσης ἀσφαλείας.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ὑπόδοκῃσιν ἐκείνος νὰ γρητὶ
καὶ ὅτ' ἂν Φιλήμων ἀπαντοῦν πῶς μίω τῶν κινδύνων
κί' ἐκ Δικελείας εἰμπορεῖ τὴν τάξιν νὰ τηρήσῃ
τοιοῦτος Ἀντιβασιλεὺς καθὰς τὸν Κωνσταντίνου.

Μὰ κί' ὁ Ρετιναῖος μὴ γρητὶ τοῦ Διαδόχου γράφει
γῆ νὰ τὸν συγκινήσῃ,
κί' ἐκείνος ὅτου γρητὶ τοῦ τὴν ἐβλασε τὸ ράφι
νὰ μὴ τὴν λησμονήσῃ.

Μπόμ μπόμ καὶ μὲς ὅτ' ἂν Πειραιά, μπόμ μπόμ καὶ ὅτ' ἂν
κί' ὁ Φασουλῆς ἔχῃ μὲ τῆς ἄλλης τὴν θίνα. [Ἀθῆναι.

Ἀρρώστιας μὲς ὅτ' ἂν ἐκλογίσει τὸν ὑβρῆνα μεγαλίας
καὶ δὲς τοῦ ρετινώλαδα καὶ ὅτους γρητὶ τρητάλαια.

Κί' ἐνὸς πολλοὶ πῶς θάβθουσι δὲν εἶχαν κἀν ἐλπίδα
μόνον ἐκείνος ἐβγαίνει κί' ἐξομῆν τὴν πατρίδα.

Μία σὲ αὐτὰ του βουζῆων φωναῖς καὶ ρίμας τόσαις,
τράβα κορέλλα, Κόρδονος, κουδῶνι, ὀκτακόσαις.

Κί' ἀνέκραξε «Κόρδοναρε, ὡς μίγα σου τὸ νεῖκος!
Ὁ Λάμπρος εἶναι Δῆμαρχος καὶ Βουλευτὴς ὁ Νίκος».

Μέθα, ψωρο-Ρωμαϊκοὶ καὶ κἀνε πατινάδες...
Καλλιφρονία θὰ γενθῆ μὲ τοὺς Καλλιφρονάδες.

Λαμπροκόρδοναροῦμπαρε, Λαμπροῦλη μου, Λαμπροῦλη,
εἶς καὶ Πάσσα καὶ Λαμπρὴ κί' Ἀγερνός καὶ Πούλια.

Στεφανομένους σὰν γρητὶ ὅτ' ἂν βίβλιας γρητὶ
κί' ὅσα δὲν θάβθῃσιν ποτὲ ὅτ' ἂν Δῆμο τὰ χριζίεις.

Κί' ὁ κύριος Πρωθυπουργός, πῶς ὅτους αἰθέρας αἰρεται.
ἂν κί' εἰδείξῃ ἐκ ἐκλογῆς πῶς δὲν ἐνδιαφέρεται,
δὲν ἔξερῃ πῶς τοῦ φάνη
κί' ἦλθε κί' αὐτὸς ὅτ' ὁ σπῆτι σου γρητὶ νάσῃ στεφάνι.

Κί' ἂν Γαλλικὰ δὲν ἐμαθῆς, νὰ πάρησ δῆλως ἄλλο
μὴ κυβερνῆντάς κομῆ ἰλ φὸ γῆ νὰ σὶ κἀνῃ Γάλλο.

Θαυρὸ σὰν ἐξυπνο παιδί πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ
κί' ὡς ὅτ' ἂν Ἀγῶνων τὸν καιρὸ νεράκι θὰ τὰ ἔξερῃ.

Κί' ἂν ἔως τότε δὲν μπόρης, τῆς Δῆμαρχίας φάρε,
τὸν κύριον Φιλήμονα γῆ Δραγουμῆνο πάρε.

Ὅποιος νῆος θρίκιμος!... κί' ἡ Δύσις θ' ἀπορήσῃ,
κί' οὐδ' Ὅμορος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐξιστορήσῃ.

Εικών συμβολική
και περιεκτική.

Ἐβράζαν οἱ λατρευτοὶ τοῦ γέρο-Στρατηλάτου
καὶ κάθε παλαιοτενεκὴς εὐρήκε τὸν μελιχ τοῦ.

Δὲν ἔμειν' ἕνας ἡσυχος 'στὼν κάρρων τὰ σκουπίδια
καὶ μὲ κουδούναις ἔτρεχαν 'στους δρόμους σὰν τὰ γίδια.

Τὰ γκ τοῦ γκ κουδούναις κ' ἀπ' ἰδῶ, κουδούναις κ' ἀπ' ἐκεῖ,
κ' ὑπὸ τὴν ἐξημέρωσι τῆς νίκης ἡ Δευτέρα
νύμει κ' ὁ Φασουλῆς πῶς δι' οἱ πιστικοὶ
τῆς κουδούναις στρώγγαις τῶν ἑρέκων ἰδῶ πέρα.

Τὰ γκ τοῦ γκ τὴν κουδούναιρα του καθεὶς ἀς κουδούνισῃ
κ' ὠρετ' ὁ κυρίαρχος κουδούνι 'στὸ μεθισι.

Ἐβύψανε τὸ φρόνημα τῶν κουδούνων ἡ λύσσα,
ἀλλὰ μὰ κουδούναι μοναχὰ δὲν ἦτο μίσα σ' ὅλα,

ἦγον ἐκεῖνη τῆς Βουλῆς ἡ σουφροποιηθῆσα,
ποῦ συμφορὰ 'στὸν κλίψαντα... θὰ πᾶν καρμανιόλα.

Πατρίς πατρίς ἀνίκαζαν οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι
καὶ τὰς ἀσπίδας ἔκρουον εἰς τοὺς ναοὺς κ' οἱ παῖδες,
Κορδόναρος Κορδόναρος ἀναφωνοῦν οἱ νέοι
καὶ κρούουν παλαιοκουδούναι καὶ παλαιοτενεκίδες.

Κουδούναις μὲς 'στὰ βιζαβί, κουδούναις 'στὰ τραμβάου,
καὶ καρτοσάδα χάρισμα καὶ βαί βαί βαί.

Κ' ὁ Φασουλῆς ἐξίστατο μὲ τοῦ λαοῦ τὰ γούστα
καὶ βρόντα το, τοῦ φρόναζε, λαὶ κωδονοκρούστα.

'Στὰς δάφνας νέας ἐκλογῆς τὴν κεφαλὴν σου κλίνων
κουδούνιζε τὴν δόξαν σου 'στ' αὐτὰ τῶν μισελλήνων.

Ἐτὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ἐπήγει τὸ λεροῦσι
κατάλληλον προσώπωνσιν κί' ἕκ μέρους του ν' ἀκούσῃ.

Κί' ἐκείνοι ἂν κί' σιγήσῃς τὸν γλωσσόδετην λῦσι,
γίαι χωρίς προσώπωνσιν κανένα δὲν ἀρίσει.

Φιλήμων πολυφίλιπε κί' ἀβρότερε κυρία,
πόσα τὸ στόμα σουφάλε λυσώσης μαγικήσις.

Ἐχίσι καὶ πῖνα σὺν φηρό
καὶ φόρτε ἴσῃ Δημηκρικά,
ξίρεισι καὶ γλώσσασι σὺν νερό,
Φραντζέλικα κί' Γαλλικά.

Παίξεις ἴσῃ δάκτυλα φρασί
τῶν ξένων τὰς μελίτας,
κί' ὅταν οἱ ἴδῃ ἀπὸ καρσί
μὲν φαίνεσαι Γαμβίτας.

Μά τί σ' ὠφέλισην αὐτά,
δῶρα τῶντι κηλευτά ;

Κί' ἂν εἶσαι καὶ καλαμαράς κί' ἂν ἐμαθεῖς καὶ γλώσσασι,
ὁ Λάμπρος ὅμως ἄριστος χιλιμάδες οὐκαύσασι.

Κί' ἂν ξίρεις Γαλλικά φρασί, τὸ κέρδος ποῖον εἶναι ;
τόρα, Φιλήμων, βράζει τα καὶ τὸ ζουμί των πίνε.

Πολλὴ μαυρίλα ἴσῃ πλάκωσι καὶ σὺν κουρούνα κρώσει,
μυρία Δευτέρη ἴσῃ κί' ἀκαταπρα τεφτέρη σου,
μὰ σὺ μὴ σεκλετίζεσαι καὶ μέτρα πόσοι ρόβι
ἀπὸ χερῶν σφιζίματα ἐφύτρωσαν ἴσῃ χίρρα σου.

Τάσουληπτά σου σχέδια πρὸς τὸ παρὸν παραίτα
καὶ μοναχὰ παρηγοροῦ πῶς μοιζίσεις τοῦ Γαμβίτου.

Καὶ σένα, Μπακαλόπουλε, σ' ἐρίραν ἄνω κάτω
καὶ σ' εἶπαν Μπακαλόγατο καὶ μονοδόντι γάτο.

Ἐπίστωφες πῶς ἐρριξίς ἴσῃ ἀλήθειαν τὸν Τρικούπη
καὶ ἴσῃ καλὰ καθουμένα μεζὶ ἐγίνεσι κουνουπί.

Ἄσῃ εἰδείθη καὶ πρὸς οἱ ἀχάριστον τὸ κράτος
κί' ἂν ἀσπρομάλλη ἦσσαν μὰ ἴσῃ βήτικες μαύρος γάτος.

Νιὰρ νιὰρ στριγγίλεις ἴσῃ γωνιά κί' εἶναι πολὺς ὁ θρήνος,
κί' ἂν τὸν Τρικούπην ἐφαγῇ μὰ σ' ἐφαγῇ κί' ἐκείνος.

Σύνελθε, Μπακαλόγατε, καὶ πάψε νὰ χαζέυης
καὶ τῶν σπητιῶν σου φροντίζε τὰ νίκησι νὰ μαζέυης.

Σουμαρίπα
στὸ νερό
κάνε τρύπα...
δὲν ἴσῃ.

Ἄν ἴσῃ δυνατόν νεροῦ τῶσας ὁκάδες κί' ἄνω
ὅσα μπαλάκια ἴσῃ σῆσι κί' ἀπὸ τῆς σου τὸ μαῦρο,
ἀνέλπιστος κατακλυσμός νεροποντῆς δευτέρης
τὸν κόσμον θὰ κατέκλυε τῆς διψασμένης σφαίρας.

Σὲ λίνε Νεροκάθουρα, σὲ λίνε Νεροφίδα,
ἀλλ' ὅμως πάντα πνίγεσαι μὲ μακρὴν καταγίδα.

Ἐτρέφεις μεζὶ ἴσῃ τμήματα μὲ στόμα φλογερό
καὶ ἄξιζα κί' ἀριστέρὰ μιλώσης γιὰ νερό.

Καὶ λέγωντας ἀπὸ νεροῦ πῶς θὰ μὲς κί' ἀνω σκίνας
τὴν ἐκλογὴ γιὰ σίγουρη τὴν εἶχῃς, Σουμαρίπα.

Σίς τῶσας μόντι γλῶσσα, κί' ὅσα σου ἴσῃ μακρὰ
τόση τὰ χεῖλη τὰ στεγὰ νὰ τὰ φλογίση λαύρα.

Ἄσῃ μὴ ἀπελπίζεσαι καὶ θάλλῃ κί' ἡ σειρά σου
κί' ὕδρωτικοὶ θὰ γίνωμι μὲ τῶσας νερά σου.

Ἄσῃ ποιητὰ Μελαχρινὴ καὶ νεφεληγερίτα,
ἰθὺς ἕκ γῆς Αἰγύπτου,
ὡ μηχανῶν καὶ λῆξιν σπατίων ἰερευρίτα,
ἴσῃ του καρκαλίτου,
καὶ τῆς μαλακοτενιῶσης καὶ τῆς διχογνωμίδος,
καὶ τῶσων ἄλλων τρωμαρῶν κατ' ὄψιν καὶ κατ' εἶδος.

Τὴν κί' ἀπὸν προσφύστατα διχογνωμίδα εἶπῃς
γιὰ τὴν γνώμη του λαοῦ εἰζάξει σὲ ὄρα τρύπαις.

Μὰ ἴσῃ τῆς διχογνωμίδα σου εὔρεθη παρ' ἰλιπὶδα
καταμῆστον τὸ χωρίσμα τὸ καταμουντζουρόνον,
καὶ τότε τὴν ὠνόμασι καθίσι μονογνωμίδα
ὡς ἀντιπροσωπεύσαν τὴν μακρὴν γνώμη μόνον.

Ἄλλ' εἶχῃς τύχη, πρὶν ἴσῃ τοιαύτην ἐκλογὴν,
καὶ τῶσας εἰς νικτὸς ἴσῃ Φαράδ τὴν γῆν,
ἀλλῶσι ὡς καρκαλίπης σου θὰ πάθῃσι δουλειὰς
καὶ δὲν θ' ἀνεγνωρίζετο ἀπὸ τῆς κατελιὰς.

Μπαρμπά-Θανάση πετακτί, βρακὰ Ἐλευσινώτη,
πρῶτος ἐβήτικος Πάρεδρος κί' ἴσῃ ὄργανον κρότος.

Μπαρμπά-Θανάση Πάρεδρος καὶ κοσμαγαπημένε,
βρακὰ ν' ἀλλάξῃς ἐνδομα, βρακὰ νὰ μὴ σὲ λίνε.

Ἄσῃ ἄσῃ Ὀλυμπιακὸν τὸν Μάρτη μεζὶ προσμένουν
καὶ θάλλῃσι μουσαφιρῆδες καὶ ξένου ποῦ σημαίνου.

Καὶ θῆναι κί' ἀπὸν ἀπρεπῆς ἴσῃ λῦσα καὶ ἴσῃ φράκα
νὰ ὄσῃ τὸν πρῶτο Πάρεδρο μὲ τὴν φουφὸν λά βράκα.

Ἐλαμψέ πρῶτος Σίμβουλος ὁ Σπύρος ὁ Μερκούρης
κί' ἐκί' ἴσῃ τὰ μάγουλα τῆς Κερκονάτης μούρης.

Ἄσῃ τὸ βρόντο πῆν ξερωνητὰ τοῦ κάθε κουνεῖ
κί' ἐκί' ἴσῃ ἡ καλλονόθευσι, ποῦ ὄσῃ κί' ἴσῃ,
τόσα κωκίκα βρεθίθῃσι σῆσι κί' ἀπὸ τῆς σου τὸ Ναι,
ὅπου ἴσῃ Σίμβουλο νὰ βγάλλῃ κί' ἄλλον ἕνα.

Ζήτω ἴσῃ πρῶτο Σίμβουλο, σταφάνη ἴσῃ κουμπάρη,
κί' ἐγὼ γιὰ τὸ κατῆρι του θὰ ρίξω ἕνα σμπάρη.

Κανίνας δὲν κί' ἀπὸν πιά τσιγάρα τῆς ρεμούλας
καὶ τῆς Κερκύρας Δήμαρχος ἐβήτικος ὁ Ψωφούλας.

Μόνον τῶσας Δίμαρχος, συνάνωμις τῆς φώρας,
σὲ κάθε Δίμον ἐπρεπε τῆς ψωφούλας χώρας.
Θαρρὸ πῶς ὄσῃ ἐκί' ἴσῃ μὲ τῆς πολυλογίας,
ἀλλ' ὅμως ἴσῃ ἔσῃ ἐπὶ κί' εἰς ἄλλα μὲ γυεῖσις.